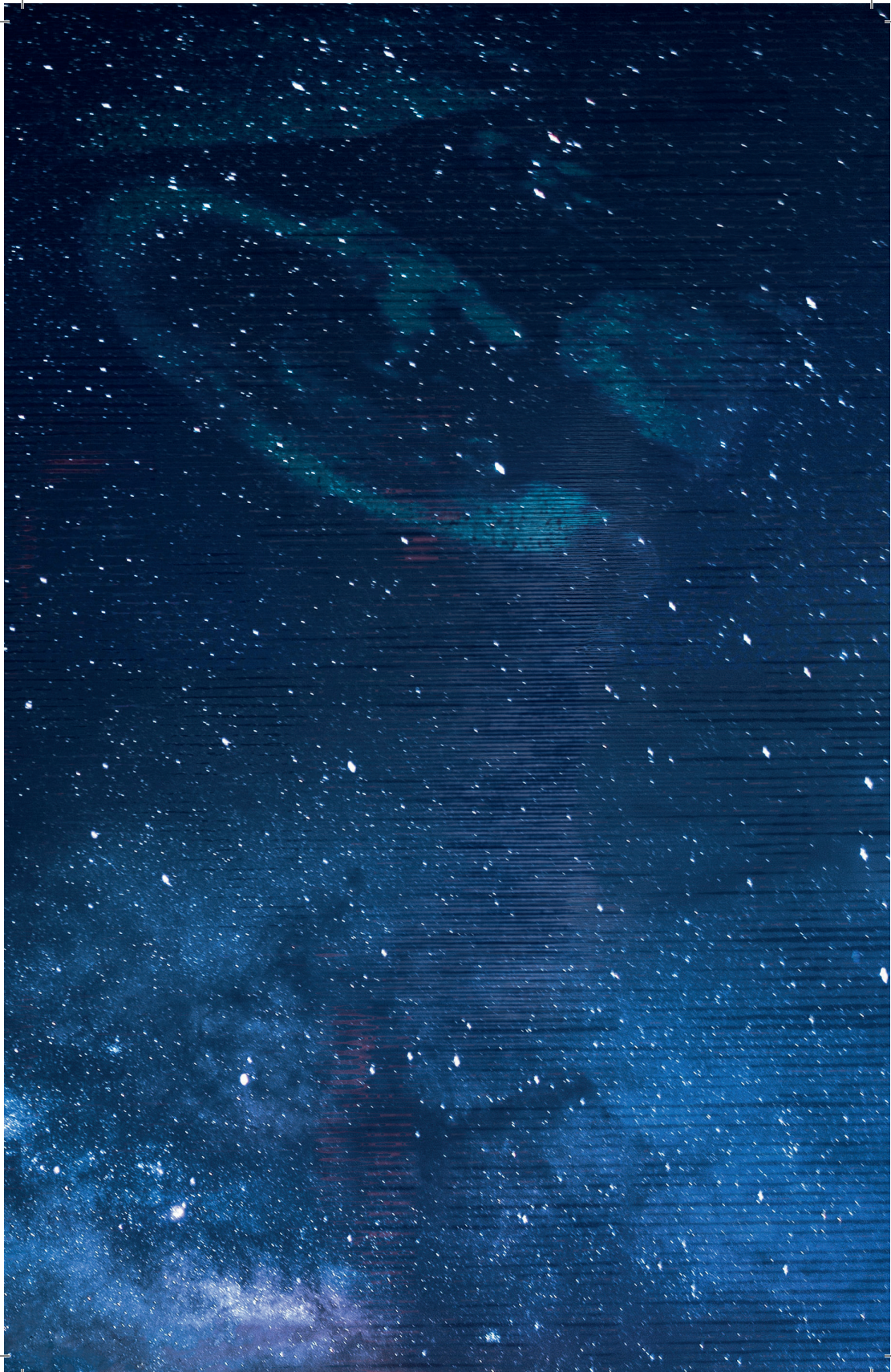

De returnerede

Sabine Hein

© 2025

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Omslag og layout: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Aarhus

1. udgave, 1. oplag 2025

ISBN 978-87-94320-74-0

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

SABINE HEIN

DE
RETURNEREDE
FERMIS PARADOXS 2

HI READER

*Til mine forældre,
der ønskede sig børnebørn,
men indtil videre må nøjes med bøger og hamstere.*

CONFIDENTIAL

HÆNDELSESRAPPORT: DE SLETTEDE

Den journaliststuderende Thea tager med sin søster Alma og studiekammeraterne Gavin og Sander til Perlesøen i Velros Skov for at filme et muligt fupnummer om UFO'er. Turen ender galt, da en reel UFO ankommer til lejrpladsen. Et kraftigt lys slår Thea omkuld, og da hun vågner, er Sander druknet, Gavin slemt forbrændt, og Alma er forsvundet.

Hemmelige agenter fra UMBRA sletter Gavins hukommelse, men Thea undslipper i tide. Hun bliver samlet op af Sanna og Edvard og introduceres til Netværket - en gruppe på fl ugt fra UMBRA. Her møder hun Max, Linn, Phillip og andre medlemmer, som hjælper hende med at søge efter Alma, som formodes kidnappet af rumvæsenracen De Grå.

Thea leder en mission på opfordring af Max, hvilket koster dem Edwards frihed og hukommelse. Thea udstødes som resultat af Netværket, og hendes spirende romance med Phillip brister, da hun opdager, han er sendt af hendes barndomsveninde Sofia for at skaffe UFO-optagelsen fra Perlesøen.

Men i nødens stund er Phillip der, og Thea tilgiver ham. Kort efter opdager Thea, at UMBRA har Alma, og de tilbyder en byttehandel, hvis hun er villig til at opgive medlemmer fra Netværket. Hun nægter. Thea redder Edvard og lukkes atter ind i Netværket, og

sammen stormer de UMBRA's hovedkontor Aksen for at komme Alma til undsætning. Her finder de alle agenternes noter om hukommelsesrensning (samt kuren) og opdager, at UMBRA er infiltreret af en anden rumvæsenrace, kaldet Reptilerne.

Thea livestreamer og afslører rumvæsnerne for hele verden på sin blog. Reptilerne destruerer Aksen og alle deres beviser. Mens det hele styrter sammen, lykkes det Thea at finde en underjordisk hule, hvor Alma opbevares sammen med andre unge piger. De får Alma op til overfladen, men må efterlade resten, idet Aksen styrter sammen. Thea ser på, mens verden omkring hende vågner op til den nye viden om, at rumvæsner er iblandt os.

Nogle uger senere kommer Thea på besøg hos sin familie. Mens hun introducerer forældrene for sin nye kæreste Phillip, sniger Alma sig ud på badeværelset for i hemmelighed at tjekke resultatet af en graviditetstest. Den er positiv.

PROLOG

Pigen på bordet var lige så kold som den bidske februarvind, der kylede slud mod ruderne. Toke kæmpede for ikke at lade sig blive suget ind af hendes unge ansigt. Det var mere sikkert at hvile blikket på de talrige skrammer, som den spinkle krop havde tilegnet sig på rejsen ud af den kollapsede bygning. Han bar selv mærker magen til som tak for alt besværet. Den eneste forskel var, at hans rifter blødte. Det ville pigens aldrig komme til.

Den tætsiddende, sorte heldragt, som hun havde været iført ved sin død, var blevet skrællet bort, så speciallægen kunne komme til med de skarpe redskaber. Lægen havde tømt hendes blære med en kanyle, men havde endnu ikke taget første stik med skalpellen i sin handskeklædte hånd.

“Venter du på en invitation?” spurgte Toke.

Lægen åndede hårdt ud gennem næsen. “Jeg gør dig altså en kæmpe tjeneste, at du ved det,” snerrede han. “Er du med på, at det her kan koste mig mere end bare mit arbejde? Lidt tålmodighed ville sgu klæde dig.”

Trodsig irritation prikkede Toke under huden, men han formåede at holde temperamentet i skak med en dyb indånding. “Hvis vi tager os for god tid, bliver det opdaget,” forklarede han gennem sammenbidte tænder. “Du har vel heller ikke lyst til at forklare dine kollegaer, hvorfor du laver ekstraarbejde, hvis de pludselig kommer rendende?”

Lægen rystede på hovedet og løftede omsider skalpellen helt op fra det sterile metalbord ved siden af båren med pigen. "Vi burde slet ikke gøre det her."

"Det her er vigtigt, Lars!" insisterede Toke med hævet stemme, der rungede i det store rum. "Der foregår noget med de piger. Vi har vidst det alt for længe til ikke at gribe chancen for at undersøge beviserne, nu vi endelig har dem."

Lægen pressede det skarpe blad mod pigens hud og lod det danse over hendes torso i lange, indøvede bevægelser. Den blege hud delte sig i kløfter og afslørede det blodrøde indre.

"Hvordan fik du hende overhovedet med ud?" spurgte han uden at løfte blikket fra det glinsende krater. "Hele lortet var styrtet langt under jorden. Jeg så det selv i nyhederne."

Toke kradsede i et sår på underarmen. "Det var heller ikke nemt."

"Var der flere dernede?" Lægens stemme knækkede en smule over til sidst.

"Ja, men dem får vi ikke. Myndighederne har allerede omringet stedet," brummede Toke. "Jeg hørte dem snakke om at lave en udgravning. Hvis de da ellers kan komme igennem alt det bureaukratiske lort, de pludselig har fået på halsen."

Toke flyttede vægten fra det ene ben til det andet. Han havde kraftigt lyst til at kigge væk fra den groteske forestilling foran ham, men hans øjne nægtede at slippe synet af lægens skalpel, der fortsatte med at åbne for det røde landskab af sener og muskler.

Lægen sendte et langt blik mod uret på væggen over døren. En rynke gravede sig dybt ned mellem de grå bryn. "Vi kan ikke nå en fuldbyrdet obduktion under de her vilkår," advarede han. "Fortæl, hvad vi leder efter."

Tokes blik blev atter draget tilbage mod det tragisk unge ansigt. Hans mave vendte sig. Pigens hoved hvilede på en pude af støvede, kobberfarvede krøller. Han borede fingrene ned i kødet på sine overarme, så de ikke kom til at røre ved ting, de ikke burde.

“Livmoderen,” svarede han ud af den tørre mund. “Jeg har brug for, at du tjekker livmoderen.”

Lægen standsede alle bevægelser. “Toke, for helvede. Hvad er det, du siger?”

Toke sank en tør klump i halsen. “Jeg siger til dig ... at jeg tror, de fandens skabninger har gjort noget ved hende. Noget, som vi kan finde spor efter i hendes livmoder.” Han tog en dyb indånding gennem næsen. Den sødlige stank fra scenen foran ham var så tæt, at han næsten kunne smage den på tungen. Kvalme fik hans strube til at snøre sig sammen. “Du siger selv, vi ikke har meget tid. Så hold nu for helvede op med at være på tværs og hjælp mig! Hjælp os alle sammen.”

En trækning i lægens mundvig afslørede, at han havde mere på hjerte, men tidspresset og situationens alvor overvandt øjensynligt hans bekymringer, for han fortsatte sit arbejde i tavshed.

Toke så til i en frastødt, men bjergtaget trance. Selvom de to mænd havde kendt hinanden i årevis, havde han aldrig spurgt ind til, hvad lægen foretog sig til daglig på det retsmedicinske institut. Hvordan den her slags arbejde foregik i praksis. Det forekom en anelse brutalt. Klinisk, men brutalt.

Minut for minut stod pigens indre mere og mere åbent for dem, indtil lægens hænder trak musklerne til side i den nederste del af hendes mave. Synet bag muskulaturen fik omgående den ellers erfarne læge til at trække hænderne til sig med et forskrækket udbrud, der rungede gennem det sparsomt møblerede lokale.

“Hvad i alverden ...” Lægen var bleg og gjorde ingen yderligere mine til at røre på sig.

“Hvad er det?” Toke gav lægen et par sekunder til at svare, men gik selv til handling, da det blev åbenlyst, at lægen var for forstenet til at gøre mere.

Han greb et par gummihandsker fra æsken i vindueskarmen og iførte sig dem med skødesløs ligegyldighed, inden han stak begge

hænder ned i den opsprættede krop. Han havde naivt forventet en vis kropsvarme, så den slimede, bløde kulde sendte straks en kraftig skælven ned langs hans rygrad. Da han fik fat på det fremmede legeme, der havde chokeret lægen til tavshed, måtte han selv kæmpe for ikke at lade rystende hænder tabe fundet.

Der, mellem hans fingre, var det ultimative bevis. Beviset på, at han havde haft ret hele tiden. Ikke nok med, at de ikke var alene. De var også under angreb.

KAPITEL 1

Vi stod så tæt, at det varme åndedræt fra personen bag mig kildede i nakken. Trods junis bagende sommersonne på den skyfri himmel over os blev det brede smil på mit ansigt kun afbrudt af mine skingre forsøg på at synge med på bandets hits.

Elguitaren skreg om kap med forsangeren på de sidste toner af sangen, idet den nåede sin dramatiske ende. Jeg hujede ivrigt med på bifoldet, da bandets medlemmer takkede pænt af på engelsk og forlod scenen i samlet flok.

“En bajer mere, T?” lød det nær mit øre, inden et plastikbæger med de hellige, gyldne dråber poppede op foran mit ansigt.

“Er det ikke den sidste?” spurgte jeg Gavin, selvom jeg straks fik det bekræftet, da jeg så ned på papholderen med de fem tomme kopper.

Gavin smilede så bredt, at det trak i de mørkerøde ar på hans kinder. “Bare rolig, jeg tror ikke, at baren løber tør lige foreløbig.”

Jeg tog imod det gavmilde tilbud og løftede koppen i en skål som tak til min gamle studiekammerat. Omkring os var de fleste andre festivalgæster allerede på vej videre til den næste koncert på programmet.

Den første slurk øl var knap nået forbi læberne, før en hånd skubbede let til min. Jeg skævede til Phillip, der så en anelse medtaget ud i varmen, og rakte ham koppen, så han også kunne få en tår.

“Fed koncert ellers.” Gavin måtte råbe for at kunne høres over den skrålende gruppe mænd i bare maver, som passerede os. “Den nye guitarist er slet ikke så ringe endda.”

“Nej, han var helt okay,” svarede jeg, mens jeg ihærdigt prøvede at få øllen tilbage fra min tørstige kæreste. “Lad lige være med at drikke det hele.”

Et blændende tandpastasmil oplyste Phillips ansigt, da han blinkede til mig. “Kunne jeg da aldrig drømme om.”

Han afleverede den halvtomme kop tilbage i min ventende hånd og slyngede sin nu frie arm om mine skuldre.

“Føj, hvor du sveder.” Jeg skar en grimasse over de våde armhuler mod mine bare skuldre.

“Og hvis skyld er så det?”

Jeg skubbede let til hans hofte med min. “Der var ingen, der tvang dig med.”

På min anden side lo Gavin. “Er det her overhovedet din musiksmag, Phillip? Du virker ikke helt som en heavy metal-type.”

Jeg fniste ned i ølkruset, så min ånde pustede mig tilbage i ansigtet, mens Phillip lod, som om han blev fornærmet. Strengt taget så han ret malplaceret ud med sin blonde popstjernefrisur og lyse polotrøje blandt de rå typer med langt hår, skæg og patchpåsatte denimveste.

“Hvad snakker du om? Jeg har aldrig følt mig mere hjemme. Hvis bare mine trommehinder altid gjorde så ondt, som de gør lige nu.”

Gavin sendte mig et konspiratorisk blik. “Han er til Olivia Rodrigo og Ed Sheeran, er han ikke?”

“Det kan jeg hverken be- eller afkræfte,” svarede jeg med et skævt smil og fik mit hår uglet af Phillip som straf.

“Det er vel tilladt at have en bred musiksmag,” svarede Phillip. “Det er jo heller ikke, fordi I selv render rundt i læderveste og militærstøvler.”

Jeg gøs ved tanken. 28 grader og læder forekom som større tortur end noget andet, jeg kunne forestille mig lige nu. "Ellers tak."

"Det var da ellers lige før, det var sådan, du mødte op tilbage på første semester, T," grinte Gavin. "Kan du ikke huske det?"

Jeg sænkede øllen og stirrede Gavin hårdt i øjnene. "For sidste gang. Det var ikke *min* læderfrakke. Jeg vandt den i beerpong."

"Og så var du nødt til at have den på?" spurgte Phillip.

"Selvfølgelig." Jeg fejede en svedig lok hår væk fra ansigtet. "Det er vigtigt, at man minder taberen om slagets udfald. Hvad er ellers pointen?"

"Pointen med drukspil er at blive stiv, Thea," svarede Gavin. "Det ville du stadig huske, hvis du ellers gad møde op på uni."

En varme, der ikke skyldtes solen, bredte sig på mit ansigt. "Så længe har jeg heller ikke været væk."

"Otte måneder," sagde Gavin anklagende. Og lynhurtigt.

Det tog mig et par sekunder at regne efter og bekræfte, at han havde ret.

"Det er otte måneder, siden du sidst var på studiet." Han så på mig med det mest alvorlige udtryk, jeg nogensinde havde set på hans fregnede ansigt. "Kommer du tilbage, eller er du helt droppet ud?"

"Det ..." Jeg foldede begge hænder om øllen, selvom den for længst var blevet for lun til at køle mine varme håndflader. Teknisk set havde jeg aldrig officielt afmeldt mig fra journaliststudiet, men jeg var heller ikke mødt op til en eneste forelæsning eller eksamen siden vores skæbnesvangre udflugt til Velros Skov sidste oktober. Den selvsamme udflugt, der var skyld i de mange forbrændingsår på Gavins ansigt og krop. "Det er lidt kompliceret."

Jeg gættede på, at de mange advarsler, som jeg havde ignoreret i universitetsindbakken, var mundet ud i en udsmidning. Jeg turde bare ikke logge ind og bekræfte det. Phillip havde svoret, at han sagtens kunne skaffe mig tilbage på studiet i Aarhus inden

semesterstart i september, hvis jeg ønskede det. Det var sikkert også rigtigt. Jeg var for længst holdt op med at betvivle hans evner til at få umulige ting til at ske med et charmerende smil og en fantasifuld løgnehistorie.

Det store problem var, at jeg ikke anede, om jeg ville tilbage. Efter alt, jeg havde gennemlevet i de sidste otte måneder, føltes det uvirkeligt bare at kunne vende retur til livet som studerende igen. Kunne tilværelsen virkelig blive normal igen, efter jeg havde stirret reptilrumvæsner lige op i fjæset? Det forekom usandsynligt.

Indtil videre var det ikke engang lykkedes mig at vende tilbage til min gamle blog endnu. Mængden af nye følgere på siden tog pusten fra mig, hver gang jeg prøvede.

“Jeg vender tilbage til september,” sagde Gavin. Han så afventende på mig, som om han var bekymret for min reaktion.

“Igen?” spurgte jeg, inden jeg nåede at tænke mig om.

Gavin boede stadig i Aarhus og var vendt delvist tilbage til studiet i slutningen af februar, efter hans brandsår havde fået lov at hele derhjemme hele efteråret. Det havde overrasket mig, at han kom så hurtigt tilbage til en normal dagligdag, efter vi genintroducerede ham for de voldsomme minder, som UMBRA havde taget fra ham.

Det blev dog ikke til mere end fem uger, før han gik tilbage på orlov. Selv hvis han formåede at leve med de permanente ar fra skaderne, havde det ikke været lige så overkommeligt at stå over for alle de andre medstuderende igen. Slet ikke nu, hvor han hverken havde mig til at tvinge ham af sted til alle forelæsninger eller Sander som sin trofaste følgesvend at brokke sig til, når det hele stod lidt hårdt til.

En anden grund til, at det føltes forkert at vende tilbage til studiet: Det virkede både urimeligt og respektløst, at jeg bare kunne starte studierne op igen uden besvær, efter Sander havde mistet livet på vores skæbnesvangre studietur.

“Jah ... jeg kan jo ikke blive siddende derhjemme for evigt, vel?” Gavin sagde det henkastet, men hans anspændte skuldre afslørede, at han havde brug for noget moralsk opbakning, så jeg tvang et stort smil frem på læberne og skyndte mig at tilføje:

“Det skulle du da have sagt! Det tæller da klart med på plussiden af mine overvejelser, hvis du også er der.”

Åbenlys lettelse skyllede ind over Gavins ansigt. Det opmun-
trende lille klem om mine skuldre bekræftede, at Phillip også
havde bemærket det.

“Fedt! Kom nu tilbage, ikke? Så maler vi Aarhus rød som i de gamle dage,” sagde Gavin.

Jeg kunne ikke andet end at le over hans iver, men nåede ikke
at kommentere på det, før min lomme begyndte at vibrere.

Da jeg fik fisket mobiltelefonen op af mine denimshorts, var
det, som om et lyn skød igennem mig. Det var beskeden, jeg
havde ventet på.

“To sekunder! Jeg skal lige ...” Jeg skyndte mig at låse op for
telefonen, så jeg kunne skimme den lange e-mail. Varme bredte
sig mod min højre side, idet Phillip lænede sig ind over mig for
at læse med.

“Hvad sker der?” spurgte Gavin.

Jeg smilede stort og vendte skærmen imod ham. “Jeg fik tilbudt
lejligheden, jeg har søgt!”

“Lækkert! Hvorhenne?”

“Øhm ...” Jeg vendte telefonens skærm tilbage mod mig selv.
“Nordvest. I København.”

Gavin lo akavet. “Det bliver da lidt besværligt, hvis du skal gå i
skole i Aarhus, gør det ikke? Eller er den tidsbegrænset?”

Jeg bed mig i læben. “Den er ubegrænset. Jeg ved jo ikke helt,
om jeg *kan* vende tilbage til studiet, så ... jeg skal stadig have et
sted at bo uanset hvad, ikke?”

“Klart.” Gavin kiggede væk et øjeblik, inden han vendte tilbage

med en frisk mine. "Det skal nok gå! Ellers må du bare søge om at blive optaget næste år. Så kan I to også få lidt tid til at hygge jer i København indtil da. Det bliver da fedt for jer endelig at have en fast base."

Phillip rykkede på sig og så underligt på os begge to. Man skulle tro, at Gavin havde foreslået, at vi skulle leve et liv som pirater på åbent hav.

Jeg skubbede forsigtigt til ham med albuen. "Hvad?"

Han rømmede sig og slap taget om mine skuldre. "Ikke noget. Men ja. Det bliver da fedt for dig at have et fast sted at bo igen."

Jeg stirrede på ham, men hans ansigt afslørede intet. "Fedt for *mig*?"

"Jah ..." Han trak på ordet. "Når nu din gamle lejlighed i Aarhus er blevet lejet ud til en anden, og du ikke kunne vende tilbage. Så er det da lækkert nok, at du nu har fundet et nyt sted. Heller ikke så langt fra dine forældre endda."

En underlig utilpashed sitrede i min krop. Det var ikke som sådan, fordi vi havde aftalt, at Phillip skulle flytte med mig ind i min kommende lejlighed, hvis jeg fik den. Det var jeg bare lidt gået ud fra, når han nu var fulgt med mig rundt på alle de midlertidige værelser.

Menneskemængden omkring os var tyndet ud, og et sted i det fjerne hørtes råb og hujen for det næste band. En musikfestival i selskab med Gavin var måske ikke lige stedet for den her samtale, men var vi ikke nødt til at have den? Det var jo ikke, fordi det hjalp at vente, til vi kom hjem, så længe Gavin lånte vores sofa for ikke at betale for overnatning mellem festivaldagene.

Jeg åbnede munden for at sige noget, men da jeg vendte mig fuldt mod Phillip, opdagede jeg, at vores samtale ikke var så privat som først antaget. I nærheden stod en gruppe unge mænd i band-t-shirts og gloede intenst i vores retning.

Min første tanke var, at de stirrede på Gavin. Han var trods

alt den mest opsigtsvækkende af os med ansigtet dækket af ar fra brandsår. Jeg stillede mig hurtigt imellem dem og Gavin for at blokere for deres udsyn og gjorde mig mentalt klar på at tage ham i forsvar om nødvendigt. Men så ramte det mig. Deres blikke fulgte nøje mine bevægelser på en måde, der gjorde det klart, at det var dér, deres opmærksomhed havde været til at starte med. Det var ikke Gavin, de stirrede på. Det var mig.

En af dem vinkede til mig, da vores øjne mødtes. Det susede for mine ører. Straks var det, som om jeg sad tilbage i en stjålet bil med sortklædte UMBRA-agenter i hælene igen. Mit hjerte slog panisk.

Det var en anelse barnligt, men jeg lod, som om jeg ikke så dem. I stedet vendte jeg mig mod Gavin og Phillip og udbrød: "Nå, men skulle vi ikke også videre til merchandiseboden og kigge på de der hættetrøjer, vi snakkede om?"

De så begge en smule forvirrede ud over det pludselige emneskift, men forstod, at jeg mente det, da jeg begyndte at gå væk fra pladsen. Gavin var den første til at komme op på siden af mig. Han begyndte straks at plapre løs om, hvilket design han havde udset sig på hjemmesiden. Phillip fulgte med i tavshed. Jeg mærkede hans øjne på mig, men nægtede at anerkende det.

"Hey!" kaldte nogen bag os.

Ingen af os reagerede, selvom lyden var tæt på. Her var proppet med festivalgæster, og støj havde summet omkring os, siden vi ankom. Denne gang var mine instinkter dog ikke i tvivl om, at det var ment til mig. Og de fik ret.

"Er det ikke dig, der er hende rumvæsenpigen?" råbte den samme stemme.

Jeg stivnede på stedet. Gavin og Phillip vendte sig lynhurtigt mod stemmen, men jeg blev stående, hvor jeg var.

"Du er da hende, er du ikke?" spurgte en anden stemme. "Thea Jacobsen?"

Langsomt vendte jeg mig mod gruppen af unge mænd og fik omgående øje på de telefoner, de ivrigt holdt frem mod mig. Den insisterende susen for ørerne tog til, og jeg mærkede straks mit hjerteslag helt oppe i halsen.

“I har fat i den forkerte,” fik jeg presset ud af den tørre hals. Jeg greb fat om både Gavin og Phillips arme, inden jeg med magt trak dem med videre ind i den store gruppe af leende damer på vej væk fra madboderne.

Der blev igen råbt et sted bag os, men inden længe var der for mange mennesker mellem os til, at stemmerne nåede os.

Phillip forstod hurtigt, hvor stemningen var forsvundet hen, og gav min arm et klem.

“Jeg tænker, det er tid til at smutte hjemad, gør I ikke?” spurgte han overflødigt og styrede os gennem mængden mod et hjørne på den anden side af en samling festivaltoiletter. “Kom, jeg kender en hurtig smutvej ud.”

Jeg lod ham trække mig gennem de sidste grupperinger af festivalgæster, til vi nåede en mindre udgang væk fra området. Det susede stadig kraftigt for mine ører, så jeg var taknemmelig for at kunne slukke for hjernen den sidste bid vej. Det var først, da jeg så den sølvgrå bil, vi var ankommet i, at jeg åndede lettet op og turde lukke verden ind igen.

Det var et stykke tid siden, jeg sidst var blevet genkendt på den måde i det offentlige rum, men jeg mærkede stadig samme panik, som første dag, det var sket. Det var jeg efterhånden bange for, at jeg altid ville komme til. Jeg skulle bare have vidst, at det var det mindste af mine problemer.